

Καὶ ἄλλο ὑπουργεῖον βγαίνει κατ' αὐτὰς εἰς πλειστηριασμὸν ὑπὸ τοῦ αὐτοῦ κήρυκος, τὸ ὑπουργεῖον τῶν Ναυτικῶν. Μετὰ τὸ δέλεαρ αὐτὸ θέλει νὰ συλλάβῃ ὁ κ. πρωθυπουργός, μίαν, ὡς λέγουσιν ἐν Χαλκίδι, ἃ! ἐξελάσμεν, αὐτὸ δὲν λέγεται, ἐνάλιοιπὸν, τὸν κ. Γκριζιώτην, ὑποσχόμενος ὅτι θὰ τοῦ τὸ δῶσῃ ἂν δηλωθῇ Κουμουνδουρικὸς. Φαίνεται ὅτι τὴν αὐτὴν ὑπόσχεσιν ἐπαναλαμβάνει ὁ Κουμουνδούρος καὶ εἰς ἄλλους. Ἀλλ' ὁ Γκριζιώτης δὲν τρώγεται ἔτσι εὐκολα, ἂν καὶ... εἶπατέ τοσαῖς Χαλκιδεῖς.

— Ἡ μοῦ δίνεις λοιπὸν τὸ ὑπουργεῖον τῶν Ναυτικῶν ἐντὸς τριῶν ἡμερῶν, τοῦ λέγει ἐπανειλημμένως ὁ κ. Γκριζιώτης τῷ Κουμουνδούρῳ, ὅστις χωρὶς νὰ περιμένη τὸ ἄλλο ἢ, κινδυνεύει νὰ τὰ χάσῃ ἐξ ἀπελπισίας.

Ὁ ἐκ τῶν γραμματέων κ. Μάνδαλος ἦτο χαριέστατος εἰς τὴν προχθεσινὴν συνεδρίαν ἀναγινώσκων τὰ ὀνόματα τῶν βουλευτῶν.

Καὶ ἔλεγεν:

Χαράλαμπος... Τρικούνης.

Ἀγγελῆς... Κουμουνδούρος.

Κριεζῆς... Κριεζιώτης.

Καὶ ἄλλα ἀκόμα.

ΚΡΥΟΛΟΓΗΜΑΤΑ.

Μοῦ εἶπον, καὶ δὲν εἰδεύρω ἂν μὲ γέλασκαν, ὅτι τὸ Εὐαγγέλιον ἀναφέρει, ὅτι ὁ διάβολος λαβὼν τὸν Χριστὸν, — φαίνεται νὰ εἶχον μεγάλας σχέσεις, — κατ' ἰδίαν, τὸν ἀναβίβασεν εἰς τὴν κορυφὴν τοῦ ὑψηλοτέρου ὄρους, τοῦ Τρελλοῦ, ἃς ὑποθέσωμεν, καὶ δεικνύων εἰς αὐτὸν ὅλον τὸν κόσμον τῷ εἶπε: — Βλέπεις ὅλα αὐτά; σοῦ τὰ χαρίζω καὶ εἶνε ἰδικά σου, ἔχῃ κερμηνισθῇ ἀπὸ τὸ βουνὸ τοῦτο. Καὶ ὁ Χριστὸς τῷ ἀπήντησεν, ὕπαγε ὀπίσθην μου, σατανα.

Ἐὰν πράγματι συνέβη τοῦτο, ἐγὼ δὲν ἔχω νὰ θαυμάσω εἰμὴ τὴν κουταμάρα τοῦ λεγομένου πονηροῦ πνεύματος, τὸ ὁποῖον ἐφαντάσθη, ὅτι δύναται νὰ σκοτωθῇ τις, διὰ τὴν ἀποκτήσῃ σκοτωμένον τὸν κόσμον ὅλον.

Τέλος πάντων ὅπως καὶ ἂν ἔχῃ τὸ πᾶν, ἓνα τέτοιον πονηρὸν πνεῦμα, ὁ Χωλὸς Διάβολος, ἐπιφοιτήσας καθ' ὑπὸν μὲ ἀνέβασε διὰ τῆς χρυσελεφαντίνης πύλης ἐπάνω στὸ Σχιστὸ, καὶ ἀπ' ἐκεῖ στὸν ἅγιον Σιδερέα, καὶ ἐκ τοῦτου εἰς τὴν κορυφὴν τοῦ Τρελλοῦ καὶ δεικνύων μετὰ τὰς Ἀθῆνας μοῦ εἶπε: — Θέλεις νὰ σοῦ δείξω μερικὰ παράξενα πράγματα ποῦ συμβαίνουν εἰς τὰ σπίτια τοῦ κόσμου, ὅταν χιονίζει; Διάτταξον ν' ἀφαιρεθοῦν αἱ στέγαι τῶν οἰκιῶν. Καὶ ὡς τοῦ θαύματος, εἶπα καὶ ἐγένετο. — καὶ τί δὲν γίνεται μετὰ τὰ λόγια...

..

Ἦτο ἑνδεκά καὶ μισή ἡ ὥρα, ὅτε ἡ κυρία οἰκοδόσποινα εἰσῆρχετο εἰς τὸ δωμάτιον τοῦ κ. Τεμπελχανᾶ, ὁκνηροῦ πρώτης τάξεως, καὶ τοῦ ἔλεγε:

— Κοιμᾶσαι ἀκόμη, καλὲ, καὶ δὲν σηκώνεσαι νὰ δῇς χιόνια; Ἐσκεπάσθη ὅλη ἡ πόλις καὶ ἀκόμη χιονίζει. Σῆμα.

— Χιονίζει; ἀνδοῶ ὁ κ. Τεμπελχανᾶς, καὶ μοῦ τὸ λέει; Χιονίζει; Καὶ ἐγὼ εἶχα σήμερον νὰ τελειώσω ἓνα σωρὸ δουλειᾶς, ὅλαις κατεπεύγουσαι! Φαντάζομαι τί κρῦο θὰ κάμῃ! Ἐλα ντὲ τόρα, ποῦ νὰ βγῇς καὶ ποῦ νὰ πᾶς; Ὡρσε μέσ' τὸν ἄττικὸν ὀρίζοντά σου, Ἀθῆνα. Χιονίζει; Δὲν τὸ κουνῶ ἀπὸ κάτω ἀπὸ τὸ πᾶν, καὶ ἃς χιονίζῃ ἕως αὐριο τὸ πρωῒ. Εἶσαι τεμπέλης, μοῦ λένε, ὀρίστε λοιπὸν τόρα, κινήσου ἂν μπορῇς, μετέτοιο καιρὸ, νὰ ξεπαγιάσῃς, νὰ πᾶς στὸ διάβολο! Γυναίκα, ἄμα γείνη τὸ φᾶγί νὰ μοῦ φέρῃς νὰ φάγω ἐδῶ στὸ στρώμα, καὶ ἃς χιονίζῃ ἔξω ὅσο θέλει.

Καὶ στρέψας πλευρὰν κατεφαπλωματώθη ἀπὸ κορυφῆς μέχρις ὀνύχων, καὶ τουρτουρίζων ἀνεβόησε: — Οὔτε νὰ φάγω δὲν θέλω.

..

Ἡ ὥρα δέκα καὶ ὁ λεοντιδεὺς Φειδιππίδης ἐκοιμάτο τυλιγμένος ἐν συσίαις μαλακαῖς, ἔχων ἀνάποδα τὴν Νανά ἐξαπλωμένην παρὰ τὸ προσκεφάλαιόν του, εἰς τὴν μελέτην τῆς ὁποίας, φαίνεται, ἐνετῦρε τὴν νύκτα. Ὁ Φειδιππίδης θὰ ἔβλεπεν ὄνειρον, καθ' ἣν ὥραν ἡ μαμᾶ του εἰσῆρχετο νὰ τὸν ξυπνήσῃ, διότι ἠκούσθη ὑποψιθυρίζων — Ἀχ, Ἐλένη!

— Φειδιππίδάκι μου, λέγει ἡ μαμᾶ ῥωπαυτικῶς θίγουσα τὴν κεφαλὴν τοῦ παιδιοῦ τῆς, ξύπνα νὰ ἰδῇς τί ὠραῖο θέαμα, ὅλη ἡ πόλις ἀσπρίσε. Χιόνια, ἕως τὰ γόνατα. Ἀς καὶ ἔγινε Σιθηρία ἡ Ἀθῆνα.

— Πῶς, ὑπετραύλισε ταννύόμενος ὁ Φειδιππίδης καὶ χασμώμενος, ἐχιόνισε; Ὑστερα ἀπὸ τέτοια ἡμέρα τὴ χθεσινή; Μὰ αὐτὸς ὁ θεὸς ἐτρέλλαθη. Δι' αὐτὸ ἐγὼ χθὲς ἐψόφησα στὸ κρῦο, εἶχαμε ἀφήσῃ φαίνεται ὅλαις τῆς τρύπαις ἀνοικταῖς.

— Ὅχι, παιδί μου, ἀλλὰ ἀπὸ τὸ ψύχος θὰ ἔβλεπες τρύπαις στὸν ὕπνο σου.

— Ἀς με νὰ κοιμηθῶ.

Καὶ ἡ μαμᾶ εὐπειθῶς, διὰ νὰ μὴ χαλάσῃ τὴν ἡσυχίαν τοῦ παιδιοῦ τῆς ἀποσύρεται, οὗτος δὲ μονολογεῖ:

— Καὶ εἶχα σκοπὸ νὰ περάσω σήμερον ἀπὸ τὴν Ἐλένην μου. Τόρα ποῦ νὰ ξεμυτίσω. Μαρεῖ κρῦο, καλὰ λένε πῶς ὁ χειμῶνας εἶνε γιὰ δύο. Αἱ καὶ νὰ τὴν εἶχα δῶ... ψυχὴ μου!

Καὶ περιπτυχθεὶς ἐρατεινῶς τὴν μαξιλάρα του ἀπεκοιμήθη.

..

Ἡ ὥρα ἐνάτη καὶ ἡ δεσποινὶς Εὐλαλία ἀνοίγει μόλις τὰ μάτια τῆς ζαρωμένη ὑπὸ τὸ ἐξαπλωμά της, ὅτε εἰσέρχεται ἀκροποδητεὶ ἡ κυρία κουβερνάντα της.

— Ἐξύπνησες, μουζέλι; πῶ πῶ, χιόνι ποῦ μᾶς ἔρριψε τὴν νύκτα. Καὶ ἀκόμη τὸ στιθάζει... Εἶνε μίαν πιθαμὴ. Ἡ μυγίτσες πέφτουν μετὰ σωρὸ. Σοῦρριζε σοῦρριζε καὶ ἀκόμη δὲν ξεθύμανε ὁ οὐρανός. Οἱ ἄνθρωποι φαίνονται σὰν μασκαράδες... Τί χάξι!...

— Ἐχιόνισε στ' ἀληθινὰ, ἀπαντᾷ ἡ Εὐλαλία, καὶ ἔλεγα σήμερον νὰ φορέσω τὸ καινούριό μου κουστουμ. Τόρα βρῆκε καὶ αὐτὸς ὁ Θεὸς νὰ μᾶς χιονίσῃ. Πλάκωσέ με καλὰ καὶ μ' ἐκίνη τὴ μπατανία καὶ ἀφῆσέ με ἡσυχῇ. Ἐθύμωσα.

Καὶ τούτων γενομένων, ἡ Εὐλαλία ρεμβάζει ὡς ἀκούθως:

— Καλὰ μοῦ ἔλεγαν νὰ πνιθροῦμαι, ἀλλὰ δὲν μοῦ ἔ-

ρεσε ὁ Κωστάκης, τώρα ἄς τουρτουρίζω μονάχη. "Αμ ξέρει ὁ κόσμος γιατί κάμει τὰ συνοικέσια τὸν χειμῶνα. Διὰ τέτοις περιστάσεις. Θὰ ἐκρύονα τώρα ἐγὼ τόσο, ἂν ἤμουν πανδρευμένη; Αὐτὸ εἶνε γιὰ νὰ βάλω γινῶσι ἄλλη φορὰ. "Επρεπε νὰ χιονίσθῃ διὰ νὰ θυμηθῶ τὴν ἀνοησία μου.

* *

Ἐν τῷ ἄλλῳ θαλάμῳ τὸ συζυγικὸν ζεῦγος, ἡ μαμὰ καὶ ὁ μπαμπᾶς τῆς Εὐλαλίας ἔχουσι ἐν τῇ κλινῇ ζωηρὰν συνδιάλεξιν :

— Τὰ ἤκουσες, γυναῖκα; Χιόνι ἔως τὸ μῦθόν σου. "Εκλείσαν οἱ δρόμοι. Ἐδῶ εἶνε γιὰ νὰ κοιμᾶται κανεὶς ἔως τὸ βράδυ. Κουκουλώσου, καὶ ἔλα κοντά.

* *

Ἡ ὥρα μεσημβρία καὶ δύο ἀρχαντάσιδες τὸ εἶχον ρίξῃ στὰ γερά εἰς τὴν ταβέρνα τοῦ Σπαντίδου.

Ἐπὶ τῆς τραπέζης αὐτῶν ἔκειντο τὰ ἀπομεινάρια τοῦ γεύματός των, σηκοτάκια, ραπανάκια, κάστανα, καὶ τυρί. Ὁ εἰς τῶν συμποτῶν κραυγάζει :

— Παιδί, ταβερνιάρη, πιάσε μας τὴ μισή, μὰ ἀπὸ τὴ κάνουλα.

Ὁ ἄλλος.

— Ἐβίβα, τ' ἀδέρφη. Φάγε, πιε, κι' ὁ κόσμος ἄς χαλάσῃ. Χιονίζει; Ρούφα. Νὰ σὲ ἰδῇ καὶ νὰ ζηλεύσῃ καὶ ὁ Θεός. Τόκα τὰ ποτήρια.

— Γειά σου, βλάμη... Αἱ, ταβερνιάρη, θὰ πᾶμε καὶ παρὰ ὄξω, ἔχουν κι' ἄλλοι κρασί.

Τί κάνει ὁ λογαριασμός σου;

Ὁ ταβερνιάρης:

— Ὅλο τὸ γλέντι σας, παιδιὰ, τρεῖς καὶ δέκα.

— Ὅλα δικὰ μου. Θὰ πληρωθῇς ἅμα ξανοίξῃ ὁ καιρὸς καὶ πιάσουμε δουλειά. Τώρα καθισὸ βλέπεις καὶ ποῦ παρᾶς. Ἔχε λοιπὸν νὰ λαμβάνῃς καὶ ἀντίο σου... Τράβα, βλάμη, ξέρω καὶ ἓνα ἄλλο καλὸ στοῦ Λέκα.

Παληγάνθρωπος.

ΦΡΟΥ - ΦΡΟΥ

Ἡ Νέα Ἐφημερίς διὰ νὰ παρυστήσῃ ὡς ἐλληνικώτατον τὸ ὄνομα Ἀνδρέας τοῦ νεοῦ βασιλόπαιδος, ἀνέφερε κάμποσα ὀνόματα μεγάλων ἀνδρῶν περὶ εἰσέλπειν ὅμως νὰ ἀναφέρῃ καὶ μίαν ἄλλην σειρὰν μεγάλων Ἀνδρῶν ἢ Ἀνδρεῶν καὶ ἀναφέρωμεν ἡμεῖς τέσσαρας τὸν ἀριθμὸν: Ἀνδρέαν δὲ Κάστρον, Ἀνδρέαν Ψύλλαν, Ἀνδρέαν Κουμανοῦδην καὶ Ἀνδρέαν Δεληγιάννην.

Γυμναστικὸς Σύλλογος συνεστήθη πρὸ διετίας, ἂν δὲν ἀπατώμεθα, ἀλλ' ἡ ἐπιστρατεία κυρίως εἶχε παραλύσει τὰς ἐργασίας του καὶ διετέλει οὕτω ἀφανής.

Ἐσχάτως οἱ συγκροτήσαντες αὐτὸν νέοι ἠθέλησαν νὰ τῷ δώσωσιν νέαν ζωὴν καὶ ἐνεργήσαντες νέαν ἐκλογὴν τῆς διοικήσεως αὐτὸν ἐπιτροπῆς ἀνέθεσαν τὴν προεδρίαν εἰς τὸν πρύτανιν τῆς παρ' ἡμῖν γυμναστικῆς καὶ καθηγητὴν τῆς Ξιφομαχίας κ. **Ν. Πύργον**, διὰ συγγραφῆς καὶ διδασκαλίας μιᾶς ὅλης γενεᾶς συγκροτήσαντα τὰς σημαντικὰς ἀσκήσεις ἐν τῇ τοσοῦτον ὀπίσθο-

δρομικῇ εἰς τὰ ἐλληνικώτατα αὐτὰ ἔργα κοινωνία μας.

Παρὰ τοῦ κ. Πύργου ὡς προέδρου τοῦ Γυμναστικοῦ Συλλόγου προσδοκῶμεν πολλὰ κέρηται ἀπαντᾶ τὰ προσόντα ὅπως κατάρτισῃ τὸ ἴδρυμα αὐτὸ εὐεργετικώτατον διὰ τὴν κοινωνίαν. Ἐχει τόσας γνώσεις θεωρητικὰς καὶ πρακτικὰς τῆς γυμναστικῆς καὶ τόσας σχέσεις καὶ τόσῃ δημοτικότητῃ ἐν τῇ κοινωνίᾳ, ὥστε θὰ δυνηθῇ πιστεύομεν νὰ δημιουργήσῃ κατὰ τι ζωντανόν, τὸ ὅποιον νὰ αἰσθανθῶμεν ὅλοι, κατὰ ἐξ ἐκείνων ἀπερδὲν ἀποθνήσκουν, οὔτε γηράσκουν, ἀλλὰ μεταδίδονται ἀπὸ γενεᾶς εἰς γενεάν θάλλοντα, θάλλοντα, ἐν μέσῳ κινήσεως καὶ ζωῆς.

Ὁ περὶ ἐλληνικῆς προέδρου ἀγῶν ἀντικείμενον ἔχει νὰ ζωογονήσῃ τὰ κεκμηκότα μέλη τῆς κοινωνίας· πρόκειται νὰ εἰσχυθῶσι νέα ἔθιμα καὶ νέοι χαρακτῆρες πρόκειται νὰ ἐπανέλθωμεν ἀφ' ἐνός εἰς τὸν ἐλληνικὸν βίον, τὸν γυμνικόν, τὸν γυμναστικόν, τὸν ὑγιή, τὸν ὑπαίθριον, τὸν ὠραῖον καὶ νὰ προσλάβωμεν ἀφ' ἑτέρου ὅ,τι σωστὸν ὁ εὐρωπαϊκὸς πολιτισμὸς μᾶς διδάσκει. Ἡ γυμναστικὴ πρὸς τὸν σκοπὸν τοῦτον ἔσται ἐκ τῶν κυριωτέρων παραγόντων καὶ ὁ κ. **Πύργος** ἐκ τῶν σημείων αὐτῶν πρέπει ν' ἀφίσῃ ἀξιωματικὸν τὴν προεδρίαν του εἰς τὸν νέον Σύλλογον. Ἄν πρόκηται νὰ κατάρτισθῃ ἐν τῶν τοιούτων θνησιμαίων σωματείων, τῶν χρησιμευόντων εἰς δημιουργίαν θέσεων δι' ἀέργους νεανίας, ἃς μᾶς λείψῃ καὶ ὁ Γυμναστικός. Ἀλλ' ἐπειδὴ ἔχομεν πεποιθῆσιν εἰς τὸν ἀναγκάζοντα τὴν ἀνωτάτην διεύθυνσιν, διὰ τοῦτο προσκαλοῦμεν ὅλην τὴν κοινωνίαν νὰ ἔλθῃ εἰς ἐπίρωσιν τοῦ Συλλόγου καὶ ἀναμένομεν τὰ πρῶτα ἔχνη ζωῆς παρὰ τῆς διοικήσεως ἐπιτροπῆς ἵνα ἐπανέλθωμεν εἰς τὸ σοβαρὸν θέμα τῆς ἐλληνικῆς γυμναστικῆς.

Τὰ χιόνια μᾶς τὰ ἔρριξεν ὁ Θεὸς κατὰ τὴν Κατήχησιν τοῦ κ. Δαμαλά ἢ ὁ ἀνεμὸς κατὰ τὴν Φυσικὴν τοῦ κ. Δαμασκηνοῦ· ἀλλὰ ποῖος, μεταβληθέντα εἰς πηλὸν, εἰς κρούσταλλα, εἰς χειμάρρους, εἰς βουνὰ, εἰς λόφους, εἰς λάκκους, εἰς γλύστρας, θὰ μᾶς τὰ σηκώσῃ; Ἡ πόλις προχθὲς ἦτο Παράδεισος γεμάτη χιονόπλαστα Οὐρί. Τὴν διέτρεχε πατῶν βαμβάκια, ἀναπνέων ὑγείαν, λαμβάνων καὶ δίδων χιονιές. Χθὲς καὶ σήμερον ὅμως εἶναι Κόλασις ὑγρασίας καὶ λάσπης, καὶ κίνδυνος ἀκόμα ὀλισθημάτων με σπασμένα μούτρα ἢ πόδια. Τίς θ' ἀναλάβῃ τὸν καθαρισμὸν τῶν ὁδῶν; Ἡ Δημαρχία; Καίρον δὲν ἔχει. Ἡ Νομαρχία; Χαμπάρι δὲν ἔχει. Τὸ ὑπουργεῖον; Ὁχεῖται ἐφ' ἀμαξίων. Εἰς ἄλλας πρωτευούσας τὴν πρωίαν τῆς νυκτὸς καθ' ἣν πέσῃ χιόνι, δεκαπλασιάζονται οἱ ὁδοκαθαρισταὶ καὶ αἶρεται τὸ χιόνι καὶ ἐκ τῶν ὁδῶν καὶ ἐκ τῶν πεζοδρομίων αὐτὴν τὴν πολυτέλειαν δὲν τὴν ἐζητοῦμεν ἡμεῖς· ἀλλὰ τώρα ποῦ μεταβλήθη ἡ χιών εἰς πηλόν, τοῦλάχιστον αἱ κεντρικώτεραι τῶν ὁδῶν δὲν θὰ καθαρισθῶσιν;

Ἐλέχθη περὶ τῶν ἀντιπροσώπων τῶν νέων ἐπαρχιῶν ὅτι ἡ ἀντιπολίτευσις τοὺς ὑπεδέχθη με ἀνοικταῖς ἀγκάλαις καὶ ἡ συμπολίτευσις με ἀνοικταῖς... τσέπαις.

Μᾶς ἀρέσει ἡ βισμαρκικὴ λογικὴ τῆς Ὁρας, ἡ ἀνα-